

# DE STER VAN NEDERLAND



*Als ik tot God kan gaan.*

Er blijft ondanks de strijd in deze wereld,  
Voor mij een groote troost bestaan,  
Omdat ik steeds met al mijn nooden,  
Tot God kan gaan.

Er is door storm slechts moeilijk koers te houden,  
De levenszee is een orkaan,  
Maar veilig valt het anker als ik,  
Tot God kan gaan.

Er komt veel leed, beproeving soms en smarte  
Als onverdraag'lijk op mij aan,  
Doch zegeningen zijn 't, wanneer ik,  
Tot God kan gaan.

Er is en troont een Goddelijke Vader  
Die altijd mij ter zij zal staan,  
'k Ben dankbaar en bevoorrecht dat ik,  
Tot God kan gaan.

Jébé



# DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang

No. 3

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden



Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

En zoo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats bereid hebben, zoo kome Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben. Joh. 14:3.

## INHOUD

ALS IK TOT GOD KAN GAAN . . . . .	33
DE GEINSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL door Sidney B. Sperry en Merrill Y. van Wagoner	35
GEMEENTECONFERENTIE VAN HET JEUGDWERK . . . . .	39
GODS LICHT . . . . .	39
VAN DE REDACTIE:	
DE ONSTERFELIJKHEID VAN DEN MENSCH . . . . .	40
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING . . . . .	41
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON . door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.	42
EEN AVONTUUR MET EEN BEER . . . . . door Claude T. Barnes	45
VERSCHILLENDE TALEN — EÉN KLANK door Frank I. Kooyman	47

### Zaekt

gij een CADEAU voor uw familie of vrienden,

### Geef

dan een ZANG- of STANDAARDBOEK van de Kerk.

### »De Ster« van 1940

IS WEER COMPLEET

Laat ook dit jaargang weer inbinden in linnen band met gouden letters. - Een sieraad voor uw boekenkast.

Drukkerij »Laboremus«  
Langebrug 107 - Leiden  
Telefoon 20950

## DE GEÏNSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL

door SIDNEY B. SPERRY en MERRIL Y. VAN WAGONER

Uit de „Improvement Era”

Vrij vertaald in het Nederlandsch door A. D. J.

## IV

VOOR DE boeken van het Oude Testament had men, naar wordt aangenomen, veel meer zorg gedragen dan voor die van het Nieuwe Testament. De openbaring van God aan Joseph Smith bevestigt opnieuw het feit, dat Mozes de eerste vijf boeken van het Oude Testament schreef, zulks in tegenstelling met de opvatting der meeste moderne geleerden, die beweren, dat de boeken, die aan Mozes worden toegeschreven, niet van hem, en bovendien van veel later datum zijn. De Hebreëen hadden in Mozes tijd reeds een vereenigd godsdienstig leven, hetwelk hen er toe bracht de boeken en geschriften, welke zij als heilig beschouwden, goed te bewaren. Daarom werden deze geschriften van geslacht op geslacht overhandigd en bewaakt door de schrijvers, die de verslagen bijhielden. In latere tijden werd men het echter oneens over de vraag, welke boeken nu geïnspireerd waren en welke niet. Het gevolg hiervan was, dat omstreeks het jaar 100 n. Chr. eenige Hebreeuwse geleerden bijeen kwamen en een lijst opstelden van boeken, die volgens hun meening geïnspireerd waren. Op die lijst verschenen de namen van die boeken, welke thans tezamen het Oude Testament vormen. De boeken, bekend onder de naam van „Apo-criefe Boeken” of kortweg „Apo-criefen”, werden weggelaten, omdat men veronderstelde, dat deze

niet geïnspireerd waren. Zij stelden ook een nieuwe maatregel bij het overschrijven in: zoodra een nieuwe copie van het Oude Testament gereed was, moest het oude manuscript worden vernietigd. Dit verklaart ten deele de betrekkelijk laten datum der bestaande Hebreeuwse manuscripten.

Men geloof, dat de meeste boeken van het Nieuwe Testament gedurende de laatste helft van de eerste eeuw n. Chr. werden geschreven. Tot het jaar 325, toen keizer Constantijn het Christendom tot staatsgodsdienst verhief, had men weinig toezicht op de geschriften kunnen uitoefenen, wegens de onzekerheid, waarin de toenmalige Christenen leefden en de vervolgingen, die zij hadden te verduren. Boeken en rollen gingen van hand tot hand, zonder dat een centrale instantie aanwezig was, die contrôle uitoefende en er voor zorgde, dat de tekst gelijkloidend bleef.

Vaak werd het uitgevers- en overschrijfwerk door onbekwame lieden verricht. Door dit gebrek aan orde en tucht ontstond er veel strijd in de ongeorganiseerde geleerden der eerste Christenen, welke oppositie verwekte, die vaak zoo ver ging, dat men teksten in brieven en schriftuur ging veranderen.

James Moffatt zegt hierover:

„De uitgebreidheid der tusschenvoegingen varieerden van één woord tot een geheele paragraaf, en de beweegredenen evenzeer

van boos tot naïef. . . . Kettische vervormingen kwamen zeer veel voor en de gewoonte van veranderen en weglaten kwam niet geheel van één kant”.

(James Morffatt, Inleiding tot de litteratuur van het Nieuwe Testament).

Bij die onderlinge verdeeldheid kwam nog de hevige vervolging door het staatsbestuur en de daarmee gepaard gaande vernietiging van boeken.

Toen keizer Constantijn het Christendom had aangenomen, werd de toestand aanmerkelijk eenvoudiger, en in den loop van de vierde tot de achtste eeuw kwam na een lange reeks veranderingen en toevoegingen een standaard-tekst tot stand. Geen wonder dat onder dergelijke omstandigheden de tekst bedorven en verknoeid te voorschijn kwam. Men moet er zich zelfs over verbazen, dat er nog zooveel gaafs over is gebleven. Dat het Nieuwe Testament het ergst had geleden, blijkt wel uit het feit, dat de Profeet Joseph Smith veel meer in dat gedeelte van den Bijbel verbeterde dan in het Oude Testament. Dit verklaart tevens waarom de Heer het Nieuwe Testament het eerst deed herzien.

De opzettelijk aangebrachte veranderingen zijn te herkennen aan de regelmatigheid waarmede bepaalde onderwerpen in den Bijbel door den Profeet Joseph Smith in den oorspronkelijken tekstvorm werden hersteld.

Het schijnt wel alsof een systematische campagne was gevoerd — en met succes — om verschillende leerstellingen uit het Oude Testament te verwijderen. Deze

verwijderingen en veranderingen zijn zóó listig uitgevoerd, dat men het nauwelijks heeft kunnen bemerken. Iedere passage, waarin werd aangetoond, dat het Evangelie aan Adam en zijn afstammelingen was gegeven en dat het van den beginne af in zijn volheid door den mensch werd gekend, werd uit het Oude Testament weggenomen. Deze feiten werden door God aan den Profeet Joseph Smith geopenbaard. Als een voorbeeld uit vele wordt hier de oorspronkelijke tekst van de laatste twee verzen van het herziene vijfde hoofdstuk van Genesis weergegeven :

En zoo werd het Evangelie gepredikt van den beginne af, verklaard door heilige engelen, uitgezonden van de tegenwoordigheid van God, door Zijn eigen stem en door de gave des Heiligen Geestes.

En zoo werden alle dingen door een heilige verordening op Adam bevestigd. Het Evangelie werd gepredikt en een gebod uitgevaardigd, dat het in de wereld zoude verblijven tot aan het einde derzelve, en aldus was het. Amen. (G.H. Genesis 5 : 44-45. Zie ook Paarl van Groote Waarde, Mozes 5 : 58-59).

Bekeering, doop door onderdompeling, het ontvangen van den Heiligen Geest, en de noodzakelijkheid van geloof in den Zoon, werden door de oude patriarchen in den beginne gepredikt. Vóór den zondvloed was het het Evangelie, dat door Noach in de vele jaren zijner bediening werd verkondigd.

De rol van den Messias in het

groote Evangelieplan werd zoo-  
veel mogelijk op den achtergrond  
gedrongen. Het was voor den  
Profeet Joseph Smith weggelegd  
om de volgende directe verwij-  
zingen in hun oorspronkelijke  
zetting in het Boek Genesis weer  
te geven: *Eenig Geborene* 17  
malen, *Messias* 4, *Heilige Geest* 9,  
*de Vader* 9, *de Zoon* 11, *de Zoon*  
*des Menschen* 10, *Jezus Christus*  
4 en *het Lam* 1.

De Profeet herstelde nog veel  
meer belangrijke gegevens. Het is  
b.v. zeer interessant te vernemen,  
dat Adam en Eva beide getuigenis  
aflegden van hun vreugde en den  
Heer zegend voor het Licht en  
dat zij hun verdrijving uit het  
paradijs niet als een vloek be-  
schouwden. Hun woorden werden  
door den Profeet opnieuw ge-  
geven:

En te dien dage zegende Adam  
God, en hij werd vervuld en be-  
gon te profeteeren aangaande alle  
geslachten der aarde, zeggende:  
Gezegend zij de naam van God,  
want vanwege mijn overtreding  
zijn mijn oogen geopend en in dit  
leven zal ik vreugde hebben, en  
in het vleesch zal ik God wederom  
aanschouwen.

En Eva, zijn vrouw, hoorde al  
deze dingen en was verblijd, zeg-  
gende: Ware het niet om onze over-  
treding, wij zouden nimmer zaad  
hebben gehad en nimmer goed  
en kwaad hebben gekend en de  
vreugde over onze verlossing en  
het eeuwige leven, hetwelk God  
geeft aan allen, die gehoorzaam  
zijn. (G. H. Genesis 4: 10-11.  
P. v. G. W. Mozes 5: 10-11).

Ook zeide de Heer tot Adam,  
dat hem zijn overtreding in het  
Hof van Eden was vergeven.

Vandaar het gezegde onder het  
volk, dat Gods Zoon de oor-  
spronkelijke schuld had gedelgd,  
zoodat de zonden der ouders niet  
kunnen worden bezocht op de  
hoofden der kinderen, want deze  
zijn ongerept van de grondleg-  
ging der wereld af. (G.H. Genesis  
6: 55. Paarl van Groote Waarde,  
Mozes 6: 53.)

Dit is een bevestiging van ons  
tweede Geloofsartikel: „Wij ge-  
looven dat de mensch voor Zijne  
eigene zonden gestraft zal wor-  
den, en niet voor Adams over-  
treding.” Voorts blijkt hieruit, dat  
het Offer van Christus in den be-  
ginne gekend en verstaan werd.

De grondigheid, waarmede alles,  
wat tot het Priesterschap in be-  
trekking stond, uit den Bijbel was  
verwijderd, teekent het voorop  
gezette doel om de waarheden  
dienaangaande te verdraaien. Zelfs  
het woord *Priesterschap* werd uit  
het Oude Testament verwijderd,  
behalve in een gering aantal pas-  
sages, waarin sprake is van het  
Aäronische of Levitische Priester-  
schap. Eenige van de herstelde  
passages, die zulks bewijzen, zijn  
de volgende:

Nu, dit zelfde priesterschap,  
hetwelk in den beginne was, zal  
ook zijn aan het einde der wereld.  
(G.H. Genesis 6: 7).

En de Heer ordende Noach  
volgens Zijn eigen orde. (G.H.  
Genesis 8: 7b).

En aldus werd hij (Melchizedek)  
na door God te zijn aangenomen,  
tot hoogepriester geordend vol-  
gens de orde van het verbond,  
hetwelk God met Noach sloot.

Hetwelk volgens de orde van den  
Zoon van God was, welke orde

niet van den mensch kwam, noch door de wil eens menschen, noch vader of moeder had, noch begin van dagen of einde van jaren, maar van God kwam. (G.H. Genesis 14 : 27-28).

Bovengenoemde passages zal men in de Statenvertaling niet aantreffen. Toch kwamen zij in de manuscripten van de oorspronkelijke Kerk voor, want in de brief aan de Hebreëen worden zij aangehaald. Het door den Profeet Joseph Smith herstelde Hebreëen 7 : 1-3 luidt aldus :

Want deze Melchizedek was tot priester geordend volgens de orde van den Zoon van God, welke orde zonder vader was, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende. En al diegenen, die tot dit priesterschap zijn geordend, zijn den Zoon van God gelijk gemaakt, blijvende priesters in eeuwigheid.

Een blik in den Bijbel doet ons zien, welke verminking de origineele tekst door de vele vertalingen en overschrijvingen heeft ondergaan.

In Mozes' dagen werd aan Israël het hoogere Priesterschap ontnomen. (Zie hieromtrent ook

L. en V. 84 : 19-26). Op de eerste steenen tafelen had God woorden gegrift, die op het Heilige Priesterschap betrekking hadden. Op de volgende tafelen werd alleen de lagere wet gegeven wegens de ongerechtigheid van het volk. De complete tekst van Exodus 34 : 1, zooals deze door den Profeet werd hersteld, luidt als volgt :

Toen zeide de Heere tot Mozes : Houw u twee steenen tafelen, gelijk de eerste waren, zoo zal ik ook op deze schrijven de woorden der wet, gelijk zij eerst waren geschreven op de tafelen, welke gij hebt gebroken, doch zij zullen niet gelijk aan de eerste zijn, want Ik zal het priesterschap uit hun midden wegnemen, daarom zullen Mijn heilige orde en derzelve verordeningen niet bij hen zijn ; want Ik zal in hun midden niet zijn, opdat Ik hen niet vernietige.

Dit wordt verduidelijkt door het verbeterde Deuteronomium 10 : 2 :

En Ik zal op die tafelen schrijven de woorden, die geweest zijn op de eerste tafelen, die gij gebroken hebt, uitgezonderd de woorden van het eeuwig verbond van het heilig priesterschap, en gij zult ze leggen in de ark.

(Wordt vervolgd).

• • •

Een zekere manier om bevrijd te worden van het bezig zijn met zichzelf, is het zich bezig houden met iets dat de moeite waard is om zich mee bezig te houden.

Er zijn slechts twee soorten sprekers, die verdragelijk zijn : zij die niet kunnen spreken en het weten en zij, die het wel kunnen en het niet weten.

## Gemeentekonferentie van het Jeugdwerk.

Op Zondag 23 Februari a.s., n.m. 4 uur, zullen in de gemeenten, waar het Jeugdwerk georganiseerd is, konferenties van deze vereeniging gehouden worden. Programma's hiervoor zijn reeds in het bezit van de leid(st)ers en gemeentebesturen. Wij hopen op onderlinge samenwerking, zoodat deze konferentie zal slagen en aan haar doel zal beantwoorden, n.l. den bezoekers te toonen, dat den kinderen waardevolle lessen gegeven worden, die hen tot goede vrouwen en mannen opvoeden en hun mogelijk een sterke getuigenis van de leer van Jezus Christus zullen geven.

\* . \*

### Gezamenlijke opzegging voor de maand Febr.

#### AVONDMAALSVERS

Dier'bre Heiland, wil ons leiden,  
Door Uw heilig liefdewoord,  
Tot met d'Engelen wij U prijzen,  
In het schoone hemeloord.

L. en V. 59:9. En omdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen.

\* . \*

## GODS LICHT.

Menschen ontsteken de lichten,  
Die in donkere dorpen en stad,  
De wandelaars vóór moeten lichten,  
Op 't vaak zoo donkere pad.

Maar Gods licht door Hem zelf ontstoken  
Brandt in de verlaten woestijn,  
Waar geen bloempje ooit is ontloken,  
Verloornen, d'eenzame wandelaars zijn.

In dat donkere, eenzame duister,  
Op 't gevaarlijke, moeilijke pad,  
Schittert 't Godslicht in heerlijken luister,  
Als der menschen licht in de stad.

Maar slechts zij die weenen en treuren,  
Aanschouwen 't, in al zijne pracht,  
Zij weten, dat wát kome, gebeure,  
Eens een heerlijke morgen hen wacht!

Dat eens voor wie dwalen of vallen,  
Die schreiende buigen het hoofd,  
't Heerlijke Godslicht zal blijven branden  
Als der menschen licht is gedooft.

1 FEBRUARI 1941

## VAN DE REDACTIE

## DE ONSTERFELIJKHEID VAN DEN MENSCH.

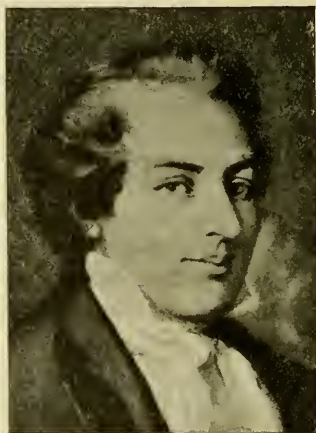
Intelligentie is eeuwig en berust op een eeuwig bestaand principe. - Joseph Smith.

**E**R LEEFT in de harten van vrijwel alle menschen een hoop, die boven alle tegenstrijdige overtuigingen der wereld uitgaat, dat het leven niet eindigt met den dood, dat de scheiding daardoor teweeg gebracht, niet voor eeuwig is. Geen hoop in het menschelijk gemoed is sterker dan die op een leven hiernamaals, in een wereld, die schooner en liefelijker zal zijn dan deze. Het geloof in de onsterfelijkheid heeft door de eeuwen heen stand gehouden en heeft in velerlei vormen bestaan en bestaat nog in velerlei vormen. Het is de dynamische kracht in elk godsdienstig leven en dat is van den beginne af zoo geweest. Het is het brandpunt van alle geloofsbelijdenissen.

De hoop: „Eenmaal zal ik hen, die mij op aarde ontvielen, elders weerzien,” beruŕst bij velen slechts op gevoel, is vaak niet meer dan een soort instinct. Anderen echter... en hiertoe behooren ook de Heiligen der Laatste Dagen... bezitten een zeer bepaalde en reële kennis omtrent het leven na den dood, wjl deze kennis door goddelijke openbaring tot hen is gekomen. Zij kunnen zeggen, evenals Job: „Ofschoon ik weet, dat ik moet sterven, toch zal ik God in het vleesch aanschouwen.”

De Profeet Joseph Smith, één van Gods dienstknechten, die niet alleen een vaste overtuiging bezat,

dat het leven eeuwig is, maar tevens een prachtige filosofie over de onsterfelijkheid van den mensch verkondigde, verklaarde deze in een meesterlijke toespraak. Hij bereikte hierin het hoogtepunt van zijn leeraarschap. Hierna was er nog één ding, dat hij kon doen:



zijn getuigenis bezegelen met zijn bloed. En dit deed hij nog geen drie maanden later.

In zijn toespraak zeide hij o.m. :  
... „Ik heb nog een onderwerp met u te bespreken, dat op de verheffing van den mensch is berekend... Het staat in verband met de opstanding uit de dooden, met zijn ziel, zijn onsterfelijken geest. Van waar is deze geest gekomen? Alle geleerden en doctoren in de godgeleerdheid zeggen,



dat God hem in den beginne schiep, doch dat is niet zoo, het denkbeeld alleen al verlaagt den mensch in mijn achting. Ik geloof deze leerstelling niet, ik weet beter. Hoort naar mij, gij einden der aarde, want God heeft het mij gezegd. . .

Wij zeggen, dat God zelf een eeuwig-bestaand Wezen is. Wie heeft u dat gezegd? Wie vertelde u dat de mensch volgens dezelfde beginselen niet evenzoo bestond? De mensch bestaat volgens dezelfde grondbeginselen. Het verstand of de intelligentie, die de mensch bezit is van gelijke eeuwigheid als God zelf. Ik weet dat mijn getuigenis waarachtig is, daarom, wanneer ik spreek tot hen die treuren: wat hebben zij verloren? Hun verwanten en vrienden zijn slechts voor een korten tijd van

hun lichamen gescheiden: hun geesten, die met God eenmaal waren, hebben hun stoffelijken tabernakel slechts voor een kort oogenblik verlaten, en thans zijn zij in een plaats, waar zij met elkander spreken, net zooals wij hier doen.

Ik spreek met u over de onsterfelijkheid van den mensche-lijken geest. Is het logisch te zeggen, dat de intelligentie der geesten onsterfelijk is en toch een begin had? De intelligentie der geesten had geen begin, noch zal zij ooit een einde hebben. . .

Intelligentie is eeuwig en berust op eeuwige, in zichzelf bestaande principes. Zij is een geest van eeuwigheid tot eeuwigheid en voor haar bestaat geen schepping.

Vrij naar de I. E.

\* \* \*

## GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

### Een 92-jarige.

Den 30sten Januari j.l. mocht broeder J. Versteeg, wonende te Rotterdam zijn 92sten geboortedag vieren. Genoemde broeder werd geboren op 30 Januari 1849 te Giesendam (Z.-H.).

Met trotsch vertelde hij 36 jaren geleden gedoopt te zijn in de rivier de Maas in IJsselmonde, op 24 Februari 1905.

Zijn vrouw ontviel hem twaalf jaren geleden, waardoor hij zelfstandig ging wonen aan de Gedempte Slaak. Dit huis en al zijn bezittingen werden door het bombardement geheel verwoest.

Elk lid van de Kerk kent zeker broeder Versteeg. Zijn rechte gestalte en zijn nog zeer heldere stem doen hem in 't geheel deze hooge leeftijd niet geven.

Wie met hem in aanraking komt zal zeker genieten van zijn getuigenis die hij bezit van het Evangelie.

Wij feliciteeren hem van harte en hopen, dat Gods zegeningen op zijn levensavond zullen mogen blijven rusten.

### Overleden.

Op 19 December l.l. overleed te Rotterdam in den ouderdom van 50 jaar, Br. Jan de Bruin. Hij werd 27 Augustus 1890 te Amsterdam geboren; gedoopt op 4 Sept 1926 door N. van Alfen en bevestigd door Fred B. Hammon.

Op 8 Januari overleed te Harlingen Zr. P. Sipma-Ypma in den ouderdom van 88 jaar. Zij werd geboren te Winsum 1 Maart 1853, gedoopt 26 Mei 1924 door Perris S. Jensen en bevestigd door Stanley L. Sharp.

### Inzegening.

Te Rotterdam werd door Ouderling A. Hekking den 3 November 1940 ingezegend Hermanus, zoon van Hermanus Nieuwland en Sophia W. de Kruij.

# DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

## EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

### 1. Het tekort aan schoolsche kennis van Joseph Smith.

Het samenstellen van het Boek van Mormon is bewonderenswaardig met het oog op de eenvoudige opvoeding die Joseph Smith in zijn jeugd genoten had. De financieele hulpmiddelen van zijn familie maakten het onmogelijk voor hem om andere scholen dan die in de kleine stad Palmyra, New York te bezoeken. Drie van zijn schoolboeken, die nog bestaan, geven aan, dat hij op zijn dertiende jaar op school was, maar vermoedelijk niet daarna. Het is eveneens bekend, dat hij vanaf zijn prilste jeugd, op de boerderij van zijn vader moest werken, of in dienst van anderen. Hij was verre van ongeletterd, maar wat zijn opvoeding betreft, niet in staat een werk van literaire waarde zoals het Boek van Mormon is, samen te stellen. In zijn jongelingsjaren, zoo spoedig als zich de gelegenheid voordeed, ging hij voort de achterstand in zijn schoolsche opvoeding in te halen, en bij zijn dood was hij bekend met talen, wetten, geschiedenis, en regeeringsaangelegenheden. (Joseph Smith, J. H. Evans, pag. 35; Roberts 1:196; Joseph Smith als wetenschappelijk man, Widtsoe, pag. 140).

### 2. Voortgebracht door Joseph Smith.

Het eerste bewijs en wellicht een van de sterkste voor de echtheid van het Boek van Mor-

mon is het feit dat onderzoekers van het Mormonisme, vrijwel zonder uitzondering, hetzij op vriendelijke of onvriendelijke wijze, tot de slotsom zijn gekomen, dat het Boek, wat inhoud en bouw betreft, van zulk een aard is, dat een ongeleerde jongeling, zoals Joseph Smith ten tijde der vertaling was, dit niet samengesteld kon hebben zonder de hulp van een beter onderlegd en beter onderwezen persoon dan hij was.

Om dit standpunt te ondersteunen zijn twee theoriën opgesteld door hen die de eigen verklaring van Joseph Smith niet willen aannemen. Ten eerste, dat het boek in feite door iemand anders was geschreven, door wien Joseph Smith als een werktuig was gebruikt; en ten tweede, dat Joseph Smith behebt was met nerveuze aandoeningen, zoals vallende ziekte, met automatisch schrijven als gevolg, onder welken invloed het boek zou zijn geschreven. Van beide theorieën is de onhoudbaarheid aangetoond.

Geen andere schrijver van het Boek of een overeenkomstig boek is ontdekt in een onderzoek dat zich over een eeuw heeft uitgestrekt.

Vele jaren geleden ging het praatje, dat Sidney Rigdon (geb. 19 Febr. 1793, overleden 14 Juli, 1876) het manuscript gekregen zou hebben van een boek dat door een zekere Dominé Salomon Spaulding geschreven was, en dat,

nadat het manuscript was omgewerkt, Sidney Rigdon het aan Joseph Smith ter hand zou hebben gesteld om het als het Boek van Mormon uit te geven.

Geschiedkundig onderzoek heeft uitgewezen dat Sidney Rigdon niet van het Mormonisme had gehoord dan nádat het Boek was uitgegeven en de Kerk was gesticht. Hij nam het Evangelie aan en werd lid van de Kerk op 13 November 1830, 8 maanden na het verschijnen van het Boek. Hij verklaarde onveranderlijk tot het einde van zijn leven, (ofschoon hij later van de Kerk afgesneden werd), dat hij niets van het Boek van Mormon wist vóórdat het verschenen was. De getuigenis van de kinderen van Rigdon, in dien tijd geen leden van de Kerk, houden de volgende verklaring in :

In 1865 keerde John W. Rigdon van een tocht naar Utah terug en vroeg zijn vader naar de herkomst van het Boek van Mormon.

Sidney Rigdon antwoordde : „Mijn zoon, ik kan zweren voor de hoogste hemelen, dat wat ik je verteld heb over de herkomst van het Boek, waar is. Je moeder en je zuster, Mevr. Athalia Robinson, waren aanwezig toen het Boek mij in Mentor, Ohio, ter hand werd gesteld, en alles wat ik ooit over de herkomst van het Boek heb geweten is datgene wat Parley P. Pratt, Oliver Cowdery, Joseph Smith en de getuigen, die beweren dat zij de platen gezien hebben, mij ervan hebben verteld. Gedurende mijn geheelen vertrouwelijken omgang met Joseph Smith heeft deze mij nooit een andere geschiedenis verteld dan deze, n.l. dat hij het

gevonden had, gegraveerd op gouden platen in een heuvel nabij Palmyra, New York, en dat hem een engel verschenen was, die hem geleid had naar de plaats, waar het verborgen was; en ik heb nooit aan jou of aan iemand anders, iets anders verteld dan deze geschiedenis die ik nu nogmaals herhaal.” (Het leven van Sidney Rigdon, door zijn zoon John W. Rigdon, pag. 188-195; aangehaald in Kerkgeschiedenis 1:122, 123). In het overzicht van het leven van zijn vader, maakt John W. Rigdon ook melding van een beëdigde verklaring hem gegeven door zijn zuster, Athalia Robinson, met dezelfde strekking als die van Sidney Rigdon en zijn vrouw, met betrekking tot de komst van Pratt en Cowdery naar hun huis in Mentor, waar zij haar vader een gebonden exemplaar van het Boek van Mormon aanboden. (Ibid, pag. 123).

De ontdekking van het manuscript van Spaulding in 1882, door President Fairchild van de Oberlin Universiteit, bevestigt de verklaring van Rigdon. Dit manuscript, een novelle, over de vroegere bewoners van Amerika handelende en nu in het bezit van het Oberlin College, is gedrukt en overal verspreid.

Het Boek van Mormon en het manuscript van Spaulding vertoonen geen gelijkenis met elkaar. President Fairchild zegt het volgende : „De theorie over de oorsprong van het Boek van Mormon in het traditioneele manuscript van Solomon Spaulding zal waarschijnlijk moeten worden opgegeven. Dit manuscript is zonder twijfel nu in het bezit van Mr.

L. L. Rice, Honolulu, Hawaiian Eilanden. Er schijnt geen reden te zijn om te twifelen dat dit het lang verloren gewaande verhaal is. Mr. Rice zelf en anderen hebben het vergeleken met het Boek van Mormon en zij konden geen gelijkenis tusschen deze twee vaststellen, noch in het algemeen, noch in details.” (James H. Fairchild. in Roberts 3 : 375, 375, 376).

Critici hebben geopperd, dat er een ander manuscript van Spaulding zou bestaan, waarvan het Boek van Mormon was gemaakt. Dit is hoogst onwaarschijnlijk. Spaulding zal waarschijnlijk geen twee novellen over hetzelfde onderwerp hebben geschreven. Bovendien is de literaire stijl van Spaulding bekend geworden door het gevonden manuscript en deze vertoont geen gelijkenis met den stijl van het Boek van Mormon.

Verschillende boeken waren uitgegeven voor het verschijnen van het Boek van Mormon, die de aandacht vestigden op het bestaan van Hebreeuwsche gewoonten en leerstellingen bij de Amerikaansche Indianen, en die veronderstelden dat de Amerikaansche inboorlingen afstammelingen zijn van de verloren stammen van Israël. Vijanden van de Kerk hebben beweerd, dat Joseph Smith de ideeën van het Boek van Mormon verkregen heeft uit deze boeken. Sinds gebleken is dat de opzet, stof, taal, stijl en algemeene inhoud van het Boek van Mormon zooveel verschillen van die der vroegere boeken over de Amerikaansche Indianen, is deze theorie over de herkomst van het Boek van Mormon nooit als serieus voorgesteld. Een korte beschouwing van deze boeken is

voldoende om iemand te overtuigen dat deze conclusie de juiste is.

Inderdaad, deze oude boeken, die het Hebreeuwsche element in de Amerikaansche Indianen bekend maken, doen niet anders dan een der beweringen van het Boek van Mormon versterken, en worden daarom in dit boekje aangehaald.

De theorie, dat het Boek van Mormon onder invloed van valende ziekte of soortgelijke omstandigheden geschreven zou zijn, is eveneens onhoudbaar. Joseph Smith was een man van groote fysieke kracht en bijzonder gezond. De verklaringen van zijn tijdgenooten zijn eensluidend op dit punt. „President Joseph Smith was groot van stuk en goed gebouwd, sterk en actief. Hij bezat een edele vrijmoedigheid en een onafhankelijk karakter; zijn manieren waren gemakkelijk en vertrouwelijk, zijn berisping verschrikkelijk als de leeuw.” (Autobiographie van Parley P. Pratt, pag. 47.)

„Hij, (Joseph Smith) was 1,80 m. lang, sterk gebouwd, en ongewoon gespierd. Zonder twijfel was hij evenveel verschuldigd voor zijn invloed over een onwetend volk, aan de superioriteit van zijn lichamelijke kracht als aan zijn groote beqaafdheid en verstand.” (Ford, De Geschiedenis van Illinois, aangehaald in Roberts' Kerkgeschiedenis 2 : 347.) Josiah Quincy, burgemeester van Boston, U S.A., verklaarde dat van alle mannen die hij ontmoet had, Joseph Smith er een was, die het best begiftigd scheen met dat koninklijk vermogen om, als door innerlijk recht, de zwakke en verwarde zielen die naar leiding uitzien, te steunen.” (Figuren uit het verleden, pag. 381).

## Een avontuur met een Beer.

Door CLAUDE T. BARNES

„ZIET GIJ daar dien tunnel, aan uw rechterzijde, juist naast dien grooten den?“ vroeg mijn vriend de mijnningenieur.

„Ja, die zie ik“, antwoordde ik. „Hoe lang is hij wel?“

„O, niet lang, niet meer dan veertig voet, maar het zijn de ergste voeten, die ik ooit in mijn leven heb gemeten.“

Wij waren in de Wasatch bergen in Utah, op weg van de Nancy-watervallen naar de prachtige bergkloof de „North Fork“.

„Ik heb daar“, zoo vervolgde mijn vriend, „een avontuur beleefd met een beer, dat ik mijn leven lang niet zal vergeten“.

Wij betraden den ingang van den tunnel, waar schemerduister heerschte.

„Het is al lang geleden; ik was nog maar een jonge man, maar er is hier sinds dien tijd niets veranderd. Hier is nooit meer gewerkt, of het zouden de bosch-ratten moeten zijn geweest, die hier rondgeneusd hebben“.

„Wat was dat voor een avontuur, dat u met dien beer hebt beleefd?“ vroeg ik nieuwsgierig.

„Wel, ik kwam hier in dezen tunnel om te schuilen voor een onweersbui. Ik zat nauwelijks of ik ontwaarde twee jonge beertjes, die met elkander in den tunnel aan het stoeien waren. Zij waren niet grooter dan de Teddybeertjes, waarmee de kinderen spelen. Zelfs toen zij mij zagen, gingen zij door met hun spel. Zij gingen elkaar als echte vechtersbazen te lijf en sloegen elkander met hun koddige klauwtjes om de ooren. Als acro-

baten tuimelden zij over elkander en ik moest er hartelijk om lachen. Ik schoof voorzichtig wat naderbij om ze beter te kunnen zien. Ik wilde ze natuurlijk graag meenemen, maar omdat ik geen zak of touw bij mij had, wist ik niet hoe ik dat plan ten uitvoer moest brengen.“

„En wat deed u toen?“ vroeg ik.

„Ik zal nooit in mijn leven de volgende oogenblikken vergeten“, vervolgde hij. „Terwijl ik bij dat kluchtig gedoe van die twee snaken neergehurkt zat, werd het in den tunnel plotseling bijna geheel donker en toen ik omkeek, zag ik tot mijn groote ontsteltenis de moeder-beer aan den anderen ingang staan! Ik zat gevangen tusschen een beer en haar jongen, in dezen tunnel, die zooals je ziet, maar vijf voet breed en zes voet hoog is. Ik verwenschte mijzelf om mijn domhed. Ik had natuurlijk deze situatie kunnen voorzien, want het eenige wapen, waarover ik beschikte, was een mes, zooals ik nu in mijn hand heb. Neen, deze tunnel vergeet ik nooit.“

„Maar wat ter wereld deed u toen?“ vroeg ik belangstellend.

„De beer stiet een zwaar gegrom uit toen zij mij zag en verhief zich toen op de achterpooten. De haren van haar vacht stonden overeind, zooals ik aan het licht langs haar flanken kon waarnemen. Zij scheen te aarzelen en niet goed te weten of ze mij moest aanvallen of niet; want het was haar duidelijk, dat ik de kleine ravottende schelmen aan het eind van den tunnel geen kwaad deed.

Maar aan den anderen kant moest zij voorkomen, dat ik dichterbij kwam. Zij waren zeker pas gevoed, want de kleine vechtersbazen gaven de voorkeur aan ravotten boven drinken en namen van mij noch hun moeder eenige notitie.

De beer, zich weer op alle vier haar pooten neerlatend, deed eenige stappen in mijn richting, maakte een dreigend geluid met haar lippen en tanden en ging toen weer overeind staan. Ik bleef doodstil zitten en durfde geen enkele beweging te maken. Het eenige wat bewoog, waren mijn haren onder mijn pet. Ik staarde en staarde maar. En zat, doodstil. Tenslotte besloot ik zoo voorzichtig mogelijk den kant van de jongen op te schuiven, maar nauwelijks was ik begonnen, of de oude beer deed zóó dreigend, dat ik mijn poging opgaf. Toen deed zij iets, waardoor de jonge beren onmiddellijk met vechten ophielden. Zij stiet een klagend geluid uit, dat in de berentaal zeker zooveel als „kom hier” moest beteekenen. Hoe dan ook, zij staakten hun spel, doch, mij ziende, bleven zij op hun plaats en durfden niet langs mij heen te gaan. De houding van de moeder had hen blijkbaar gewaarschuwd, dat er gevaar dreigde, terwijl zij toch ook weer wenschte, dat zij bij haar zouden komen. Zoo zaten wij daar en het scheen mij toe alsof wij alle vier aan het over-

leggen waren, wat er moest gebeuren. Indien ik met een grijze beer te maken had gehad, zou deze mij al lang tot moes hebben geslagen. Een zwarte beer valt een mensch niet zoo spoedig aan, tenzij zij haar jongen in werkelijk gevaar ziet. Thans wist zij, dat ik de kleinen geen leed deed. Daar stonden zij nu en zwaaiden hun hoofden rusteloos heen en weer.

Eindelijk kreeg ik een idee. Heel langzaam richtte ik mij op en drukte mij zoo stijf als ik kon tegen een der wanden van den tunnel en steunde mij met beide handen tegen de bovenzijde. Zoo schuifelde ik voorzichtig in de richting van de beertjes, mijn voeten zoo hoog mogelijk tegen den wand houdende. Zij sloegen elk van mijn bewegingen aandachtig gade, evenzoo de moeder. Opeens, alsof eensklaps een helder begrip tot ons allen was doorgedrongen, sprongen de jongen op en schoten langs mij heen, op hun moeder toe. Deze verwijderde zich met een kort gegrom, de beertjes achter haar aan. Ik liet mij op de vloer van den tunnel zakken, juist op de plaats waar wij nu staan.”

„Er is veel in de handelwijze van de beeren, dat mij te denken geeft”, merkte ik op. „Bijvoorbeeld: „Weten dieren, of men ten opzichte van hen kwaad in den zin heeft of niet?”

(Uit de Improvement Era).

## Aan de Lezers!

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden lezen en tracht een abonnement te plaatsen.

*Verschillende talen - één klank.*

Ik, de Heer, ben uw God.  
 Gij zult geen andere goden dienen.  
 Maak geen afgodsbeelden.  
 Onderhoud den Sabbat.  
 Eer vader en moeder.  
 Sla niet dood.  
 Breek den echt niet.  
 Steel niet.  
 Getuig niet valsch.  
 Begeer uws naasten goed niet.

Mozes.

Het gebod des Heeren dat ik u heden geef is niet voor u verborgen, het is niet verre.

Het is niet in den hemel, zoodat gij zeggen moet: wie zal voor ons ten hemel opvaren, dat hij het voor ons hale en 't ons laat komen om te doen.

Het is niet aan gene zijde der zee, zoodat gij zeggen moet: wie zal voor ons overvaren naar gene zijde der zee, om het voor ons te halen, om ons te laten hooren dat wij het doen.

Want dat woord is zeer nabij, in uwen mond, om het te doen.

Mozes.

De Heer is goed; daarom zal Hij ons onderwijzen.

Hij zal den zachtmoedige leiden in het rechte spoor, Hij zal den zachtmoedige zijn weg leeren.

Alle paden des Heeren zijn goedertierenheid en waarheid, den genen die Zijn verbond en getuigenissen bewaren.

De verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vreezen.

Psalmist.

Ik zal Mijne wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart

schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.

En zij zullen niet meer, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder onderwijzen, zeggende: kent den Heer, want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe.

Jeremia.

Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen;

Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden;

Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven;

Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden;

Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden;

Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien;

Zalig de vreedzamen, want zij zullen Gods kinderen genaamd worden;

Zalig die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

Jezus.

Indien zij Mozes en de profeten niet hooren, zoo zullen zij zich ook niet laten gezeggen, al ware het dat iemand uit de dooden opstond.

Jezus.

De kaars des lichaams is het oog. Indien uw oog helder is, zoo zal uw geheele lichaam verlicht wezen. Maar indien uw oog duister is, zoo zal uw geheele lichaam in donkerheid zijn.

Indien dan het licht dat in u is duisternis is, hoe groot zal dan de duisternis zijn!

Jezus.

Zoovelen door den geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods. Want gij hebt niet ontvangen den geest der dienstbaarheid in vreeze, maar gij hebt ontvangen den geest der aanneming tot zonen, waardoor wij roepen: Abba-Vader! Die geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Paulus.

Dewijl dan Uwe Keizerlijke Majesteit een rond en eenvoudig antwoord van mij verlangt, zoo zal ik er een geven, dat noch horens noch tanden heeft, en wel aldus:

Tenzij ik door getuigenissen der Heilige Schrift, of door openbare, deugdelijke en heldere bewijzen overwonnen en tot een andere overtuiging gebracht worde (want aan den Paus en de Kerkvergaderingen sla ik alleen en op zich zelve geen geloof, daar het zoo klaar als de dag is, dat zij dikwijls gedwaald en zich zelve tegen gesproken hebben) zoo kan en wil ik niet herroepen, omdat het noch veilig noch raadzaam is, om iets tegen het geweten te doen. Hier sta ik, ik kan niet anders, God helpe mij. Amen.

Luther.

Niettemin was het een feit dat ik een visioen gezien had. Ik heb sedert dien tijd gedacht, dat ik mij vrijwel 't zelfde gevoelde als Paulus toen hij zich verdedigde voor Koning Agrippa en het visioen

beschreef dat hij had toen hij een licht zag en een stem hoorde; maar toch waren er maar weinigen die hem geloofden; sommigen zeiden dat hij oneerlijk was; anderen noemden hem waanzinnig; en hij werd bespot en gesmaad. Maar dit alles deed de werkelijkheid van zijn visioen niet te niet. Hij had een visioen gezien, hij wist dat hij het gezien had, en al de vervolging onder den hemel kon het niet anders maken; en al zouden zij hem tot in den dood vervolgen, toch wist hij, en zou tot zijn laatsten ademtocht weten, dat hij zoowel een licht had gezien als een stem tot hem had hooren spreken, en de gansche wereld kon hem niet anders doen denken of gelooven.

Zoo was het ook met mij. Ik had inderdaad een licht gezien, en midden in dat licht zag ik twee Personages, en zij spraken mij werkelijk toe; en ofschoon ik gehaat en vervolgd werd omdat ik zeide dat ik een visioen gezien had, was het toch waar; en terwijl men mij vervolgde en smaadde en ligende allerlei kwaad tegen mij sprak omdat ik dat zeide, zoo werd ik bewogen in mijn hart te zeggen: Waarom mij vervolgd voor het spreken van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gezien; en wie ben ik dat ik God tegen kan houden, of waarom denkt de wereld mij te kunnen doen loochenen wat ik werkelijk gezien heb? Want ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist. en ik kon het niet loochenen.

Joseph Smith.

(Ingezonden door K.)